

cert, però que donen el suficient esclat a un home de bona disposició al poder presentar-se avantatjosament a la societat; en fi, sota la presidència paternal es reuneix el concili familiar, per tal de deliberar sobre el destí d'un jove, que pot tenir algun mèrit, per bé que, amb tota seguretat, el que té de millor es l'elogi que d'ell es fa.

Hom passa revista de totes les posicions socials, relliscant per les més modestes i detenint-se més temps en les places honorables de les diferents funcions públiques; no gens menys una mena d'instint obliga a la benigna assemblea de fixar-se a la qüestió a la qual s'han adreçat sempre els seus vots, les seves afeccions, els seus gustos, la seva existència... la família desitja bé consideració i honors, però, a què triar una funció, un empleu?

La carrera a escollir és vasta, cal ensems que sigui lucrativa; certament que ésser banquer, armador, funcionari públic en l'ordre financer, adularia les preferències de tots els deliberants, però algunes reflexions sobre les dificultats d'arribar a l'èxit i el risc que pot córrer una fortuna particular, duen als oradors a tractar de la noble carrera de les ciències, de les lletres i de les arts, carrera en la qual es pot ésser mediocre sense perill i viure feliç sense responsabilitat. Hom s'estén, doncs, en consideracions sobre les anomenades professionals *liberals*; es parla de grans estudis i d'altres ciències, i en tot aquest galimaties científico-literari, els oradors del cercle mercantil es recolzen en l'exemple de tal o qual conegut a qui esmenten amb complaença; és el doctor Purgon que no sap res; es l'advocat Braillart que ni tan sols parla correctament, i malgrat això els dos viuen honorablement en la societat, demostració sense rèplica de la inutilitat dels grans talents per a poder prosperar, exemples commovedors, propis per encoratjar a joves adeptes als quals hom assenyala els fins valent-se dels mateixos, sense inquietar-se per altra part de tot l'altre; conclusió frapant, ben capaç de decidir l'assemblea per unanimitat si una reflexió massa justa no vingués però, a deixar en suspens els vots, amb la pregunta habitual: I quant dóna això?

El bon xicot, la sort del qual hom discuteix així, li resigna a la voluntat dels seus excel·lents pares; en faran probablement un enginyer, un eclesiàstic, un advocat o un metge.

Però, si els pares ho volguessin, si els somrigués la més petita idea d'això (i ell està ben disposat a

obeir-los), ell, candi aspirant, el mateix seria morabit a Pèrsia, que mandarí a la Xina. Tant li és; els autors dels seus dies el rodegen sempre de la més tendre afecció i ben segur que, decideixin fer d'ell el que vulguin, no oblidaran pas, en mirar la situació honorable que li desitgen, de tenir en compte la qüestió vivificant de tot destí humà: quant dóna això?

Acabem: què es farà d'ell? Serà metge, traficant, militar o *cantaor*?

Sera-t-il Dieu, table ou cuvette?—que es demana el personatge de la fable de Lafontaine.

Tot ben parlat, serà metge. La decisió és ferma, i, orgullosa d'haver-se incorporat un savi, la família vol fruir per anticipació de la petita glòria que li ve d'un dels seus membres, i hom anomena ja pomposament *doctor* a un petit ignorant que un dia serà potser la vergonya dels seus pares i el flagell de la humanitat.

Seria un bell capítol a fer, si és que encara no és fet, el de les aptituds. Però n'hi hauria encara una altra de més útil, potser, que seria el de la vanitat com a motiu en l'elecció d'una professió en la qual hom disposa de la vida dels homes, perquè ho ha decidit així una fantasia..”

LA MEDICINA PREVENTIVA A LA RÚSSIA SOVIÈTICA

Segons el corresponçal a Moscou de la *Muenchener Medizinische Wochenschrift*, les autoritats de la Rússia soviètica estan enfeïnats en estudiar i resoldre els més importants problemes mèdico-socials, i a juí del propi comunicant ho fan adoptant solucions pràctiques. Fins arriba a declarar que Rússia és l'únic país al món on la vella doctrina de la prevenció és practicada de fet i amb tot el coratge.

Es sabut que sota el règim imperialista la situació intel·lectual, moral i higiènica de les classes més desvalgudes era extraordinàriament baixa; que les malalties venèries i epidèmiques feien estralls sense el més petit intent de combatre-les i que la mortalitat infantil era elevadíssima (alguns càlculs fan arribar-la a un 25 %).

El govern soviètic considerarà l'exercici de la Medicina com un servei de l'Estat, abans que com un mitjà de guany personal. En 1922 s'instituïren a totes les Universitats càtedres d'Higiene Social i l'estudi es féu obligatori a tots els estudiants de